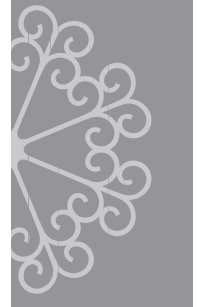

בית מדרש

501

בשבילי הפרשה

פרשת בחקתי תשפ"ב

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	8:05
Brooklyn, NY	7:58
Chicago, IL	7:55
Houston, Texas	7:56
Johannesburg, S. Africa	5:06
Lakewood/Deal, NJ	7:58
London, UK	8:47
Los Angeles, CA	7:38
Manchester, UK	9:06
Monsey, NY	8:00
Montreal, Quebec	8:13
Passaic, NJ	8:00
Toronto, Ontario	8:30
Yerushalayim	7:01
Zurich, Switzerland	8:51

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

בחקתי

בתוכחה כתיב ולא אריח בריח ניחוחכם

הנה בגמ' אמרו מקריבין אע"פ שאין בית. ובענין הקרבה בזה"ז, הנה הוכיחו בעבודה תמה ומהרש"א אלפנדרי ח"ב ל"א דגם מיד אחר זמן החורבן לא הקריבו משבת י"ב ע"ב דאמר ר' ישמעאל כשיבנה בהמ"ק אביא חטאת שמנה, ובפסחים ע"ב ע"ב וכי עבודה בזה"ז מנין. וכן בהגש"פ שהיו מסובין בב"ב ולא הקריבו ק"פ בירושלים.

והנה טעם האומרים אין מקריבין בזה"ז כתבו האחרונים משום שאין לנו חלון או שאין יודעים מקום המזבח או שאין כהנים מיוחסים או שכולנו טמאים. (וטומאה הותרה בציבור רק בקרבן ציבור או קרבן פסח כמבואר בפסחים ע"ז ע"א דדרש מקרא דכתיב במועדו ואפילו בטומאה).

והנה כ"ז לא היה שייך אז בשעת החורבן (והיה להם אפר הפרה כמבואר במל"מ פ"ג מאבל). והא דלא הקריבו אחר החורבן בן ניחא לדעת הראב"ד משום דאין מקריבין בזה"ז דס"ל קדושה ראשונה לא קדשה לעתיד לבא אבל לפי הרמב"ם קשה.

ולכא"ה היה נראה לומר דאז לא הקריבו משום ריח ניחוח דכתיב ולא אריח בריח ניחוחכם וכמ"ש הנצ"ב. אכן באמת הנצ"ב צ"ב מהא דאמרו מקריבין אע"פ שאין בית. ולדבריו צ"ל דמקריבין אע"פ שאין בית היינו מצד דיני קדושה ומ"מ אחר החורבן יש עוד סיבה שאי"ל הקריב משום ולא אריח בריח ניחוחכם. ובאמת כבר העיר שם בעצמו מהא דזבחים ק"ז ע"ב דשוחט בחוץ בזה"ז חייב ולא תי' ללום.

(ובחז"א מנחות ל' ה' הביא ג"כ ההיא פסוק דכתיב ולא אריח בריח ניחוחכם, אכן לא פסל מה"ט את הקרבנות אלא כתב דאין חייב הקרבה בזה"ז מחמת זה וז"ל ואפשר דבזמן הגלות ודכתיב ולא אריח בריח ניחוחכם ויקרא כ"ו ל"א עכ"ל. וע' משמר הלוי זבחים קס"ז, וברכות ס"ו י"ט ג', שרצה לפרש כוונת הנצ"ב כמ"ש החז"א ומהרש"א אלפנדרי אבל חזר בו ממה שכתב הנצ"ב בהעמק"ש פ' ראה ולכן נשאר קשה מההיא דמקריבין אע"פ שאין בית).

וע"ע בנין ציון ס' א' (מובא בדרישת ציון דף ל"ח ע"ב) שכתב ג"כ כמ"ש הנצ"ב דמשום ריח ניחוח לא יכלו להקריב, (מיהו בד' בריו לכא"ה י"ל כחז"א ולא כנצ"ב), וביאר בזה במגילה ל"ח ע"א דאמר ר' יהודה דבהל"נ שחרב נוהגין בו כבוד דכתיב והשימותי את מקדשכם אע"פ שחרב בקדושתן קיימי, וביאר מנלן דאע"פ שחרב בקדושתן קיימי, שהוא מדכתיב ולא אריח בריח ניחוח כס וע"כ איירי דמקריב קרבן משום מקריבין אע"פ שאין בית, ומה מוכח דאע"פ שחרב בקדושתן קיימי. והקשה על עצמו א"כ למאי נ"מ אמרו מקריבין אע"פ שאין בית. ותי' חזק דנ"מ לענין מעלה בחוץ כמפורש בגמ' דחייב בזה"ז, ועוד נ"מ דבזמן שצוה ה' לבנות בהמ"ק כבר בטל דין ולא אריח ואפשר להקריב אע"פ שעדיין לא בנו, ועוד דנ"מ לענין בדיעבד אף דאין להקריב מ"מ אם הקריב יצא קרבנו כמו כל קרבן שהקריב שלא לשמה.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברוצן במייל bishvillehalacha@themir.org

דברי רבותינו

וישבתם לבטח בארצכם (כו, ה)

בתורת כהנים (בחוקותי א, א) דרשו: בארצכם אתם יושבים לבטח, ואי אתם יושבים לבטח חוצה לה. באחת התקופות של מתח ודאגה מפני הסכנות והמצב הבטחוני הר עוע בארץ ישראל, היו אנשים שטענו שבחז"ל יותר בטוח מאשר בא"י.

אמר אז מן ראש הישיבה הגאון הרב נחום פרוצוביץ זצלה"ה שבחז"ל כתוב להיפך, והביא את דברי התורת כהנים שדרשו "בארצכם אתם יושבים לבטח, ואי אתם יושבים לבטח חוצה לה", ומבואר כי רק בארץ ישראל יש אפשרות של שלווה אם בחוקותי תלכו, אבל בחז"ל אין אפשרות של שלווה, וא"כ אי אפשר לומר שבחז"ל בטוח יותר, כי הרי חז"ל אמרו אחרת.

מתוך הספר 'בנין נחום'

דברי הימים

עמל התורה בכל המצבים

מופלא היה מן ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה בלימוד התורה ועמלה. כל ימיו עמל בתורה בשקידה וגייעה עצומה עד כלות הכוחות ממש, והיה משים לילות כימים בהתמדתו בתורה.

במיוחד הפליא לעשות בשנות הגלות בשנחאי, כאשר הגה בתורה בשקידה ועמל שאין לתאר, זאת למרות כל הטרדות והדאגות המרובות שרחשו מסביב. הגאון רבי שמחה עלברג זצ"ל, אשר היה עם תלמידי הישיבה הקד' בשנחאי בשנות הזעם, תיאר במאמר זיכרון שכתב לאחר פטירת מן זצ"ל, תיאור חי ומוחשי לעמל התורה של מן ראש הישיבה בימים ההם:

"כח ההתמדה שלו היה מיוחד במינו, בלי מושג. ואני זוכר בגלות שנחאי. השמים המ' טירו פצצות-תבערה. להבות אדומות פורצות מדי פעם בפינה אחרת של העיר. המהומה גדולה. המות מרחף בחלל האוויר. מחפשים מקום להסתתר בו. ומה עושה אז רבי חיים? - רבי חיים רוצה להחריש את רעש המטר סים המתעופפים בניגון הגמרא שלו. "הבה לא נאבד זמן. כל רגע של חיים הוא מתנה מהקב"ה, נמהר איפוא ונחטוף מעט לימוד".

מתוך 'עיני העדה' עמ' ש"ט

ימי הספירה – הכנה לקבלת התורה

כדאי אני שתאמינו בי

"אם בחוקותי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם וגו' ונתתי שלום בארץ וגו' ונתתי משכני בתוכם" וגו' (ויקרא מ). ובסופם של הברכות והקלות נאמר (שם) "אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהיות להם עבדים ואשבור מוטות עולכם ואולך אתכם קוממיות". ופירש רש"י (וכן הוא בספרא):

"אני ה' אלקיכם" - כדאי אני שתאמינו בי, שאני יכול לעשות כל אלה, שהרי הוצאתי אתכם מארץ מצרים ועשיתי לכם נסים גדולים.

וזהו שכתוב בפרשת בא (שמות ט, יד) "בעבור תדע כי אין כמוני בכל הארץ", ופירש הרמב"ן (שם יג, טז): "להורות על היכולת שהוא שליט בכל, אין מעכב בידו".

וזה היה תכלית יציאת מצרים והנסים הגדולים, כמו שהאריך הרמב"ן שם לבאר, למען השריש בקרבנו האמונה כי הוא ית' הבורא יש מאין והמשגיח על כל יושבי הארץ והוא הכל יכול בלי גבול ובלי תכלית.

וזהו שאמר הש"ת לאחר ההבטחות שישמרו התורה "אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים וגו' כדאי אני שתאמינו בי שאני יכול לעשות כל אלה שהרי הוצאתי אתכם מארץ מצרים ועשיתי לכם נסים גדולים", וזו תכלית יציאת מצרים, למען תדע וגו' לחזק האמונה והבטחון בהש"ת.

וזהו מצות זכירת יציאת מצרים, להזכיר לעצמו תמיד כי יכול לבטוח בה' שהוא נאמן לשלם שכר וכל יכול, וכן פירש רש"י בפרשת ציצית: "אני ה' - נאמן לשלם שכר".

ויש לעיין, שהרי שנינו (אבות א, ג) "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס, אלא הו' כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס".

בא חבקוק והעמידן על אחת

והנה איתא בגמ' (מכות כג:): דרש רבי

האחרונים אף שעסקו בתורה ובגמ"ח היה זה מלבר, אבל מבפנים היה הלב מקולקל כי היתה שנאת חנם ביניהם.

ויש לבאר, כי האמונה והבטחון הם המהות הפנימית של האדם, ויש לך אדם שעובר עבירות אבל פנימיותו טובה, היינו שבוטח בה', ויש אדם ששומר תורה ומצות אבל תמיד דואג מה יהיה עתידו ומה תהא פרנסתו, וזה שאין לו אמונה ובטחון הרי הוא כבעל מום בלב, שהרי היא המצוה הנותנת חיי האברים כלם.

וזהו החילוק, שהראשונים תלו בטחונם בהש"ת והיה לבם טוב, והאחרונים אמנם עסקו בתורה וגמ"ח אבל הלב היה חולה רח"ל.

ומבואר, כי מצות האמונה והבטחון שורש וחיות כל המצוות, כמו הלב שהוא חיות כל האברים. ולכן העיקר הזה הוא שורש השכר בזה ובבא, וכמו שכתוב (תהלים קמז, יא) "רוצה ה' את יראיו את המיחלים לחסדו", ורצונו ית' הוא חיי נצח, כמו שכתוב (תהלים ל, ו) חיים ברצונו.

והוא שנאמר "צדיק באמונתו יחיה", וזהו 'באמונתו' - בבטחונו בה', כמו שאמרו בגמ' (סוטה מח:): "רבי אליעזר הגדול אומר כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר אינו אלא מקטני אמנה", והמאמין יודע שכל מזונותיו באין בהשגחה ואין ההשתדלות מועלת מאומה, כמו שכתוב במן, המרבה לא העדיף והממעט לא החסיר. [עי' ב"י ומ"ב א"ח סי' א].

ולכן כשם שהאמונה והבטחון הם שורש כל התורה, כך הם שורש כל הברכות המובטחות.

זכירת יציאת מצרים לחיזוק הביטחון

והנה היסוד שעליה בנויה האמונה הוא זכירת יציאת מצרים - "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" (שמות כ, ב), ולכן נצטוונו (דברים טז, ג) "למען תזכור את יום

שמלאי שש מאות ושלש עשרה מצוות נאמרו לו למשה שלש מאות וששים וחמש לאוין כמנין ימות החמה ומאתים וארבעים ושמונה עשה כנגד איבריו של אדם.

בא דוד והעמידן על אחת עשרה וכו', בא חבקוק והעמידן על אחת, שנאמר "וצדיק באמונתו יחיה".

ומבאר המהרש"א, שבאו להעמיד כללים אשר בקיומם כוללים חלק גדול מן התורה, ובא חבקוק והעמידה על אחת - "וצדיק באמונתו יחיה", שממנה אפשר להיות שלם בכל התורה, והיא המצוה הכוללת כל התורה כולה, וכל חסרון בה הוא חסרון ח"ו בכל התורה, וכל דרגא בה היא עליה בכל התורה.

ומבאר עוד המהרש"א, כי כל רמ"ח אברים הם כנגד מצוות עשה, ואבר הלב כנגד עשה של אנכי, כי כמו שהלב הוא שורש של כל רמ"ח האברים וחיותם, כן מצות האמונה היא כלל ומקור של רמ"ח העשיין ששמענו מפי הגבורה.

האמונה לב וחיות כל התורה והמצות

'הנה איתא בגמ' (יומא ט:): מקדש ראשון מפני מה חרב מפני שלושה דברים שהיו בו, עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים, אבל מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים מפני מה חרב, מפני שהיתה בו שנאת חנם וכו'.

[בית ראשון] רשעים היו אלא שתלו בטחונם בהקב"ה, ...ראשונים שנתגלה עוונם נתגלה קיצם, אחרונים שלא נתגלה עוונם לא נתגלה קיצם.

ומבאר הגר"א (אב"ש), כי שנאת חנם הוא היפך הבטחון, וכל הקנאה והשנאה הוא מחמת חוסר מדת הבטחון שחושב שחברו נוטל ממנו. וזהו שאמרו "ראשונים שנתגלה עוונם נתגלה קיצם, אחרונים שלא נתגלה עוונם לא נתגלה קיצם" - ראשונים אף שרשעים היו היה זה רק מלבר, אבל הלב היה טוב, כיון שתלו בטחונם בהש"ת, אבל

בה"ה, ומבואר כי אמנם הברכות הם על התורה, אבל מהו לב התורה, הוא האמונה, ולכן עיקר הברכה הוא על הבטחון.

וכן מפורש בתהלים (לז, ג) "בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה", ופירש רש"י: ואל תאמר אם לא אגזול ואגנוב או אתן לעני צדקה במה אתפרנס, ועשה טוב, ואז תשכון ארץ לאורך ימים, ורעה אמונה, תאכל ותתפרנס משכר האמונה שהאמנת בהקב"ה לסמוך עליו ולעשות טוב.

נמצא שההבטחה של אם בחוקותי תלכו ונתתי גשמיכם בעתם וגו', זהו אם תשמעו לי ותאמינו בי שאני יכול להיטיב עמכם בעמל התורה ובהזנחת עניני העוה"ז, אז יושפע עליכם כל הטוב בזכות האמונה והבטחון.

ובזה מבואר, כי אמנם שנינו "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס", אלא שכאן אין הכוונה שעושה על מנת לקבל פרס, אלא עושה ובוטח בה', לומד ועמל הוא בתורה ובוטח שלא יחסר לו מאומה, עושה צדקה וחסד ובוטח שלא יפסיד מאומה, והיא המדרגה הגדולה של האמונה, וכל תכלית יציאת מצרים היתה לשם כך.

פתחו שערים ויבוא גו צדיק שומר אמונים

אמרו בגמ' (שבת קיט:): "כל העונה אמן בכל כוחו פותחים לו שערי גן עדן, שנאמר (ישעיה כו, ב) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים, אל תיקרי שומר אמונים אלא שאומרים אמן, מאי אמן אמר ר' חנינא א-ל-ל מלך נאמן", [פירש"י] כך מעיד על בוראו שהוא א-ל מלך נאמן].

ופירש רש"י על הפסוק שם בישעיה: "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים" - פתחו שערים שלה [של ירושלים], ויבא לתוכה גוי צדיק, שומר שמר וציפה בגלותו ימים רבים לאמונתו של הקב"ה שיקיים הבטחתו שהבטיח עפ"י נביאיו לגאלם.

כל השערים פתוחים, למי ששומר אמונים ולומד ומקים מצוות, ולבו סמוך ובטוח בהש"ת שיקיים הבטחתו, ובזה יזכה לכל הברכות האמורות בתורה.

כי יש ב' חלקי בטחון, אחד שהקב"ה מבטיחו לתת לו הון רב ועושר, כמו שמצינו שהבטיח לו הש"י לאברהם שיעשירו וזה נקרא בטחון. וחלק הב' הוא שהקב"ה אין מבטיחו אך האדם בעצמו שם בטחונו בה', וזה נקרא בטחון, וכמו שכתוב צור חסיו בו - שהצור הוא למחסה לאדם מזרם וממטר כאשר ינוח שם בעצמו אך הצור לא הבטיחו שיהיה לו למחסה, וזהו שנאמר "טוב לחסות בה'" הוא חלק הב', כלומר שמעצמו ישים וישליך יהבו על ה' אף שלא הבטיח לו ה', ממה שישים בטחונו באדם, אף לאחר שהבטיח האדם לו לעשות הטוב, וזהו "מבטוח באדם".

וזהו שנאמר כאן "ביראת ה'", כלומר מחמת היראת ה' יגיע שהקב"ה יבטיחנו לעשות לו טוב, וכשהקב"ה יבטיחנו הוא "מבטוח עוז" וחזק, וגם לבניו שלא הבטיח יהיה להם למחסה שיגין עליהם ה' צבאות.

וזהו הביאור בפרשה, אם בחוקותי תלכו וגו', ועל זה באו אח"כ כל ההבטחות שהקב"ה מבטיח את ישראל, ואומר, "אני ה' אלקיכם - כדאי אני שתאמינו בי שאני יכול לעשות כל אלה, שהרי הוצאתי אתכם מארץ מצרים ועשיתי לכם נסים גדולים", כי לבטוח בהבטחה צריך ב' דברים, א' שיהיה המבטיח נאמן, ב' שיהיה בכח המבטיח לקיים הבטחתו, ולזה אמרה תורה "אני ה' אלקיכם" - "אני ה'" הוא כמו שפירש רש"י בפרשת וארא - "שעליה נקרא שמי ה', נאמן לאמת דברי". ובאמרו "אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים", היינו - "כדאי אני שתאמינו בי שאני יכול לעשות כל אלה וכו'".

והרי זה "מבטוח עוז", שהבטיחנו הקב"ה - "אם בחוקותי תלכו" - "ונתתי גשמיכם בעתם" וגו', "ונתתי משכני בתוכם וגו', והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלקים ואתם תהיו לי לעם וגו'". כל אלו הבטיחנו הש"ת, וביראת ה' מבטוח עז.

כל הברכות בשכר הבטחון

והנה בהפטרה בפרשתנו קוראים אנו "ה' עוזי ומעוזי", ובה גם יש ברכות וקללות, ומה כתיב בה: "ארור הגבר אשר יבטח באדם", ועל זה כל התוכחה, ו"ברוך הגבר אשר יבטח

צאתך מארץ מצרים כל ימי חיידך", וכמו שמבאר הרמב"ן (סו"פ בא) כי ע"י יצ"מ נתברר שהקב"ה ברא את העולם יש מאין ומשיגח על הכל והוא כל יכול ואין מעכב בידו.

ועל כן יצ"מ שורש כל התורה כולה, כי כמו שהלב חיות של כל האיברים כך האמונה לב כל התורה.

זכירת יציאת מצרים תנאי לקבלת עול מלכות שמים

והנה זכירת יציאת מצרים מפורש ברמב"ם שמצות עשה היא, ואף שלא מנאה הרמב"ם במנין המצוות, נתפשט לבאר בשם הגר"ח זצ"ל שזכירת יציאת מצרים היא חלק ממצות קבלת עול מלכות שמים. וכן מוכח ברמב"ם.

ויש לבאר, שזכירת יציאת מצרים היא תנאי כדי שיוכל לקבל עול מלכות שמים כראוי, (ובפ' ציצית כתיב "אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים אני הי אלקיכם", ופירש"י ע"מ כן פדיתי אתכם שתקבלו עליכם גזירותי"). כיון שעול מלכות שמים שייך רק במי שפורק עול מלכות ועול ד"א מעצמו ומקבל על עצמו עומ"ש, וזה יתכן ע"י מדת הבטחון, להאמין שאין עוד מלבדו בלי דאגה לשום דבר מענייני העוה"ז. ועל כן בעת קבלת עומ"ש צריך להזכיר יצ"מ, כדי לחזק בקרבנו האמונה והבטחון בהש"ת.

נמצא, שזכירת יצ"מ היא יסוד האמונה והבטחון, ע"י שראינו שהקב"ה כל יכול ובידו הכל ואין מעכב על ידו.

ביראת ה' מבטוח עז

ומעתה מבואר, כי זהו שנאמר כאן: "אני ה' אלקיכם - כדאי אני שתאמינו בי שאני יכול לעשות כל אלה, שהרי הוצאתי אתכם מארץ מצרים ועשיתי לכם נסים גדולים", ואין הכוונה שנעשה על מנת לקבל שכר, אלא שעלינו להאמין ולקבל עול מלכות שמים בהכרה זו כי עינינו על כל דרכי איש לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו.

וזהו שנאמר במשלי (יד, כו) "ביראת ה' מבטוח עז ולבניו יהיה מחסה", ופירש הגר"א:

An Adam Keeps Growing

Harav Hagaon Yosef Elefant Shlita

The words *אִם בְּחֻקְתֵי תִלְכוּ* are interpreted by Chazal as a reference to *ameilus baTorah*: שתהיו עמלים בתורה. We can ask, however, where in this *passuk* is there an allusion to *ameilus baTorah*? Furthermore, why would all the *brachos* and *klalos* be dependent on *ameilus baTorah* alone?

We can ask a similar question regarding the *passuk* in *Iyov* that says, *אָדָם לְעֵמֶל יוֹלֵד*, which Chazal interpret as a reference to *ameilus baTorah* as well. Is that really what a person is born for?

The Maharal, in a number of places, wonders why a human being is called *adam*. True, he was created from the *adamah*, but so were all living things. Why, of all the creations, is a human being called *adam*?

The Maharal explains that what differentiates an *adam* from a *beheimah* is that the human being represents growth, while the animal represents stagnation. The word *beheimah*, says the Maharal, comes from the words *bah mah* — what there is, that's what there is. Or, as they say in Hebrew, זה מה שיש. Animals don't grow. The Gemara says, in *Bava Kamma*, that a day-old ox is called an ox, and a day-old ram is called a ram.

A human being is called *adam* because the essence of the *adamah* is the potential for growth, and that potential for growth is what defines a human being. Whereas a *beheimah* is incapable of growth or change, the essence of an *adam* is constant growth and bringing out the potential.

R' Yerucham, in *Devarim*, notes that even ten minutes after a kitten is born, if a truck rumbles by, the kitten will jump back reflexively. In contrast, a human, even a year after it is born, will not be able to escape the truck. Is a cat smarter than a human being? No, but a cat is born with fully developed reflexes, so if the cat would not get run over at age ten, it will not get run over at age ten minutes. In a cat there's no growth; there's

only stagnation. Whatever the cat is, it is. A human, on the other hand, is born totally helpless. This signifies that a human being's essence is growth, because he starts at zero and is meant to bring out the potential within him as he grows.

The Greatest Movement Ever

The *passuk* in *Yeshayah* describes Avraham Avinu as *הָאָדָם הַגָּדוֹל בְּעֵנְקִים* — the greatest human being. Rashi writes, at the beginning of *Iyov*, that the two *hei's* in this phrase — *הָאָדָם הַגָּדוֹל* — add up to ten, corresponding to the ten *nisyonos* he overcame. What does that have to do with being *הָאָדָם הַגָּדוֹל בְּעֵנְקִים*?

The Ramban says, in Parashas Va'eira, that the purpose of a *nisayon* is not for Hakadosh Baruch Hu to test the person; Hakadosh Baruch Hu does not need to test anyone. Rather, the purpose of a *nisayon* is to bring out the person's potential. When a person faces a challenge that's beyond his comfort zone, that enables him to bring out *kochos* that he normally wouldn't utilize or access. The fact that Avraham Avinu withstood the ten *nisyonos* means that he actualized all his *kochos*, and he is therefore called *הָאָדָם הַגָּדוֹל בְּעֵנְקִים*, the ultimate human being, since the essence of a human being is to bring out one's *kochos* more and more, not to stagnate.

In this vein, the Maharal explains that the *passuk* *אָדָם לְעֵמֶל יוֹלֵד* means that an *adam*, who represents growth, is born for *amal*. A field may contain endless potential for growth, but unless someone is willing to plow and sweat and work the field and harvest, nothing will grow. Similarly, although a human possesses infinite potential, in the absence of *ameilus*, nothing will become of him; his human existence will be a total failure. A person was born and created for *ameilus*, because that is what defines a human being.

We can now understand what Chazal meant when they expounded the words **אָם בְּהִקְטִי תֵלְכוּ** as a reference to *ameilus baTorah*.

When the Torah says **תֵלְכוּ**, it implies that a person needs to progress and move past his comfort zone. How, Chazal say, do you progress and not stagnate? It must be through *amal* — *ameilus baTorah*. This is the very definition of *adam*.

The Sfas Emes notes that the first recorded conversation in the Torah between Hakadosh Baruch Hu and Avraham Avinu is when Hashem told him, "*Lech lecha*." Why, he asks, is that the opening theme of Hashem's communication with Avraham Avinu? The answer is that the essence of a human being is to make progress and not stay in one place, so when Hashem first spoke to Avraham Avinu — **הָאָדָם הַגָּדוֹל בְּעֵנְקָיִם** — the message was one of "*Lech lecha*." Indeed, there was no one in history who moved out of his comfort zone more than Avraham Avinu, because every other person after him had someone to guide him, whereas Avraham came from nowhere — **יֵשׁ מֵאִין**. His was the ultimate level of progress, the epitome of moving out of one's comfort zone, since he had no support system and no one to push or prod him. Even so, his whole essence was movement and progress, so he was the ultimate initiator. That's why he is "*Avinu*."

Lech lecha was the defining moment in Avraham Avinu's life. He was the ultimate mover. Similarly, all the *brachos* and *klalos* depend on whether a person is an *adam* or a *beheimah*. An *adam* is supposed to make progress — **תֵלְכוּ** — and if there's no movement, there's stagnation, which is reflected in the universe around him.

R' Yerucham writes, in this *parashah*, that the essence of the *klalos* of Bechukosai is Hashem, as it were, putting "spokes in the wheels" of nature. The rain is supposed to fall, and things are meant to grow — but when Hashem puts these spokes in the wheels, everything slows down, and there's no progress. Instead of produce growing in a month or two, it takes a year or two. Instead of rain falling, say, once a month, it falls once a year. When human beings do not move — **תֵלְכוּ** — then, *middah k'neged middah*, Hakadosh Baruch Hu causes the universe to stagnate. If people

just go through the motions and remain mediocre, Hakadosh Baruch Hu "goes through the motions" as well.

A Crowning Achievement

We all know the Midrash about how, before Mattan Torah, Hakadosh Baruch Hu went around to all the nations and offered them the Torah, which they refused on the grounds that **לֹא תִגַּב וְלֹא תִרְצַח** and **לֹא תִנְאֵף** were not for them.

We generally understand that this Midrash means that the nations refused the Torah on ideological grounds, claiming not to believe in these precepts.

The *Shem MiShmuel* teaches, however, that the nations were not arguing with the actual precepts; rather, they claimed that they could not step out of their comfort zones — like a *beheimah, bah mah*. "We are who we are," they said. **לֹא תִנְאֵף וְלֹא תִגַּב וְלֹא תִרְצַח** are who we are. We're stuck — we can't raise the bar."

But when Hakadosh Baruch Hu approached Klal Yisrael and offered them the Torah, they responded with *naaseh v'nishma*. Rashi (*Shabbos* 88a) notes that they didn't even know if they could do it, yet they resolved not to be stagnant, but to up their game and move higher. So the entire *kabbalas haTorah* was based on Klal Yisrael's willingness to move out of their comfort zone and strive for something that's a little above their pay grade. In response, Hakadosh Baruch Hu says to Klal Yisrael: **אִתֶּם קְרוּיִים אִדָּם** — you were ready to make a move and bring out your potential rather than remain mediocre.

The Gemara (*ibid.*) says that at the time of Mattan Torah, Klal Yisrael received two crowns, one for *naaseh* and one for *nishma*. The Sfas Emes says that a crown is worn above the head, signifying that Klal Yisrael rose above themselves when they declared *naaseh v'nishma*. Because they expressed their willingness to reach beyond their limitations and not be confined by them, Hakadosh Baruch Hu gave them the crown of Torah.

Gut Shabbos.